

zbraňou v smysle odst. II. § 6 zák. čl. XL:1914. Preto mýlili sa sudy nižších stolíc, keď pominuly kvalifikovať čin menovaného obžalovaného podľa práve citovaného ustanovenia. Je tu dôvod zmätočnosti uvedený v bode 1 b) § 385 tr. p. Najvyšší súd tedy vyhovel zmätočnej sťažnosti podanej v neprospech obžalovaného M. K. a pokračoval podľa odst. I. § 33 tr. p. nov.

Čís. 4480.

Výkrik na verejnej schôdzi, že v republike Československej sú národnostné menšiny utlačované, je prečinom rušenia obecného pokoja; nezáleží na tom, či tvrdenie toto mohlo rozoštváť práve tú spoločnosť, v ktorej bolo prednesené, vyžaduje sa však, aby páchatel mal úmysel hanobiť republiku a aby si bol vedomý, že hanobenie je spôsobilé vyvolať následky vypočítané v § 14 č. 5 zák. na ochr. rep.

(Rozh. zo 4. októbra 1932, Zm III 350/32.)

Obžalovaný S. W. zúčastnil sa verejnej schôdze, na ktorej sa pojednávalo o utlačovaní slovenskej menšiny v Maďarsku. Za reči prednášajúceho zvolal: »Aj tu sú národnostné menšiny utlačované!« Oba sudy nižších stolíc uznaly ho vinným z prečinu rušenia obecného pokoja podľa § 14 č. 5 zák. na ochr. rep.

Najvyšší súd zmätočnú sťažnosť obžalovaného zamietol.

Dôvody:

Sťažovateľ popiera v zmätočnej sťažnosti dôvodom zmätočnosti podľa § 385 č. 1 a) tr. por. jednotlivé, ním tvrdené náležitosti skutkovej podstaty prečinu rušenia obecného mieru podľa § 14 č. 5 zák. na ochr. rep., menovite úmysel k hanobeniu potrebný, surovosť a štvavosť hanobenia a konečne možnosť, aby bola jeho prejavom snížená vážnosť republiky, ohrozený obecný mier alebo jej medzinárodné vzťahy. Nižšie sudy neodôvodnily bližšie, na akom základe usudzujú na tieto složky inkriminovaného prečinu; treba sa nimi preto bližšie zaoberať.

Obžalovaný je uznaný vinným pre výkrik na verejnej schôdzi, kde sa pojednávalo o utlačovaní slovenskej menšiny v Maďarsku a kde obžalovaný k vývodom rečníkovým poznamenal: »Aj tu sú národnostné menšiny utlačované.« Prejav tento má na zreteli republiku a jeho smysl odôvodňuje záver, že je objektívne spôsobilý republiku hanobiť, to je, že ním môže byť v posluchačoch vzbudzované o republike nepriaznivé smýšľanie preto, lebo sú v nej národnostné menšiny utlačované. Tento výraz môže byť totiž tak ponímaný, že sa menšinám v republike nedostáva práv, ktoré sú obecne uznávané ako práva národnostných menšín, a že sa im dokonca ubiera z týchto obecne uznávaných prirodzených práv menšinových. V terajšej dobe, kedy menšinové národnostné záujmy stoja v popredí nielen vnútroštátnej politiky, ale sú predmetom medzinárodných smlúv, je zrejmé, že obecná vážnosť štátu je podmienená zachovávaním uznaných práv národnostných menšín. Keď sa tedy

na verejnej schôdzi, venovanej ochrane našej menšiny v cudzine, tvrdí o štáte, že národnostné menšiny aj on utlačuje, je toto upodrozrievanie spôsobilé snížiť obecne vážnosť republiky. Tieto objektívne znaky skutkovej náležitosti hanobenia sú tedy dané; nie je pri tom rozhodujúce, či prejav mohol rozoštváť práve tú spoločnosť, v ktorej bol prednesený, ako na to kladie dôraz zmätočná sťažnosť. Avšak niet pochybnosti o tom, že aj po subjektívnej stránke sú dané zákonom požadované náležitosti. Po stránke subjektívnej vyžaduje sa úmysel smerujúci k hanobeniu, pri čom si páchatel' musí byť vedomý, že hanobenie je spôsobilé, aby vyvolalo nevážnosť a neúctu k republike a ohrozilo obecný mier v republike alebo jej medzinárodné vzťahy. Že úmysel obžalovaného smeroval k hanobeniu a že bol spojený s vedomím, že hanobenie toto je spôsobilé vyvolať nebezpečie v zákone označené, to zrejme plynie z tých skutočností nižšími súdmi ustálených, že obžalovaný použil inkriminované výrazy na takej verejnej schôdzi, na ktorej sa rokovalo o utlačovaní Slovákov v Maďarsku, že vykrikol do shromaždenia ničím nedoloženú a nepodporovanú zpravu, že aj v našej republike sú národnostné menšiny utlačované, hoci z obsahu závadných výrokov, ktoré vo svojej všeobecnosti bez všetkého doloženia sú prehnané a nepravdivé a preto štvavé, ako človek školený bol si vedomý, že formou svojho prednesu, totiž výkrikom do shromaždenia a nepravdivým obsahom závadných výkrikov môže vzbudiť u poslucháčov nepriateľské smýšľanie a cítenie oproti republike a vyvolať tak ohrozenie v zákone uvedené. Ponevác sú tu náležitosti skutkovej podstaty tak po objektívnej ako aj po subjektívnej stránke prečinu, z ktorého bol obžalovaný uznaný vinným, bola zmätočná sťažnosť ako bezdôvodná podľa odst. 1 § 36 por. nov. zamietnutá.

Čís. 4481.

Výroky obžalovaného, smerujúce proti republike, vláde a štátnemu znaku a zakladujúce skutkovú podstatu prečinov podľa § 14 č. 5 zák. na ochr. rep., §§ 2, 8 č. 2 zák. čl. XLI:1914 a § 20, 40 zák. na ochr. rep., tvoria materiálny súbeh trestných činov (§ 96 tr. zák.).

(Rozh. zo 4. októbra 1932, Zm IV 427/32.)

Na j v y š š í s ú d v trestnej veci proti Š. R., obžalovanému z prečinov rušenia obecného mieru podľa § 14 č. 5 zák. na ochr. rep., urážky na cti podľa §§ 2, 4 II. odst., 8 č. 2 zák. čl. XLI:1914 a prečinu hrubej neslušnosti podľa § 20 alin. 2 zák. na ochr. rep., na základe verejného pojednávania o zmätočnej sťažnosti vrchného prokurátora vyniesol r o z s u d o k, ktorým vyhovel zmätočnej sťažnosti vrchného prokurátora, zrušil rozsudok odvolacieho súdu z dôvodu zmätočnosti podľa § 385 č. 1 b) tr. por. vo výroku o kvalifikácii trestného činu len za prečin rušenia obecného mieru podľa § 14 č. 5 zák. na ochr. rep.; kvalifikáciu tohoto trestného činu ponechal len za výrok »s na republiku«; výrok »s na vládu« kvalifikoval ako prečin urážky na cti podľa §§ 2, 4 II. odst. a § 8 č. 2 zák. čl. XLI:1914; výrok »i na toto sa v«, pri ktorom obžalovaný ukázal na štátny znak, kvalifikoval